

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **J. Z.**, , proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 9.12.2013, o starobní důchod, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalované, jímž zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí prvního stupně ze dne 16.10.2013, kterým zamítla žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zdp), a to z důvodu nedosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod. Prvoinstanční rozhodnutí žalované napadl žalobce včas podanými námitkami, v nichž požadoval zohlednění péče o tři děti, požádal o nové posouzení stanovení jeho důchodového věku a přiznání starobního důchodu.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 9.12.2013 o zamítnutí námitek žalovaná uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí v celém rozsahu a po provedeném dokazování zjistila, že žalobce má tři děti, o které osobně pečoval a které mu byly po rozvodu manželství s jejich matkou svěřeny do výchovy (doloženo rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem, č.j. 14C 846/86-9 ze dne 20.1.1987). Žalobce

pak požadoval zohlednění této skutečnosti ve formě snížení důchodového věku stejně, jako je tomu u žen.

Při posuzování nároku žalobce žalovaná v souladu s § 28 zdp zkoumala, zda žalobce splnil ke dni přiznání starobního důchodu podmínku získání potřebné doby pojištění a zda dosáhl stanoveného věku. Žalovaná dále citovala ustanovení § 32 odst. 1 písm. a) zdp, podle kterého činí důchodový věk mužů 60 let, jde-li o pojištěnce narozeného před rokem 1936. Podle odst. 2 se u pojištěnců narozených v období let 1936-1977 důchodový věk stanoví podle přílohy k zdp. U žalobce, narozeného v roce 1953, činí důchodový věk 63 let, kterého dosáhne až dne 21.12.2016. Podle § 32 odst. 1 písm. b) platí, že důchodový věk žen se stanoví v závislosti na počtu vychovaných dětí. Pro ženu narozenou před rokem 1936 by při výchově 3 dětí činil důchodový věk 54 let. Podle odst. 2 by žena narozená v roce 1953, která vychovala 3 děti, dosáhla důchodového věku v 58 letech. Žalovaná odůvodnila, že **možnost zhodnocení výchovy dětí pro důchodové pojištění formou snížení důchodového věku platí pouze pro ženy**. To vyplývá z ustanovení § 32 odst. 4 zdp, kdy podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod je splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Zákon muže pečující o děti nezvýhodňuje možností snížení důchodového věku. Péči o děti lze ve prospěch muže zhodnotit pouze jako dobu pojištění podle zákonem stanovených podmínek, pokud tato doba není pokryta např. zaměstnáním. Žalobce nesplnil podmínky ustanovení § 28 zdp, neboť dosud nedosáhl potřebného důchodového věku pro přiznání řádného starobního důchodu, proto byla jeho žádost zamítnuta. Námitky proto shledala jako nedůvodné a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V podané žalobě žalobce zopakoval, že pečoval o tři nezletilé děti od jejich raného věku až do jejich plnoletosti. Nesouhlasí s odůvodněním žalované, že zákon nezvýhodňuje muže pečující o děti. S rozhodnutím žalované proto nesouhlasí, domáhá se jeho zrušení a žádá soud, aby zohlednil jeho péči o nezletilé děti a snížení důchodového věku pod zákonnou hranici 63 let.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že zhodnocení výchovy dětí pro důchodové pojištění formou snížení důchodového věku platí pouze pro ženy, jak vyplývá z ust. § 32 odst. 4 zdp, když zákon tuto možnost u mužů pečujících o děti neumožňuje. Žalovaná poznamenala, že žalobce využil možnosti požádat ministra práce a sociálních věcí o odstranění tvrdosti zákona, který na základě ust. § 4 odst. 3 a § 106 zákona č. 582/1991 Sb., svým rozhodnutím ze dne 27.1.2014 jeho žádosti nevyhověl. Žalovaná uvedla, že postupovala v souladu se zákonnými předpisy, od kterých nemá možnost se odchýlit. Navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez jednání za presumovaného souhlasu žalobce i žalované v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu účastníci

nevyjádřili ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz podstatným obsahem dávkového (správního) spisu, který ohledně žalobce vede žalovaná, zejména žádostí žalobce o starobní důchod ze dne 25.9.2013, v níž žádal zohlednění výchovy dětí J., nar., L., nar. a L., nar., o které pečoval od 22.4. 1987 až do jejich zletilosti; výše citovaným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.1.1987, kterým byly svěřeny děti do výchovy po rozvodu manželství; osobním listem důchodového pojištění ze dne 12.12.2013 s uvedením vykázaných dob pojištění; rozhodnutím ministra práce a sociálních věcí ze dne 27.1.2014 ve věci nevyhovění o odstranění tvrdosti zákona.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

V projednávané věci se jedná o posouzení správnosti postupu žalované při posouzení nároku žalobce na starobní důchod. Jedná se o aplikaci ustanovení § 28 a 32 zdp, které jsou podrobně citovány výše.

Soud konstatuje, že již ministr práce a sociálních věcí ve svém rozhodnutí ze dne 27.1.2014, kterým nevyhověl žádosti žalobce o odstranění tvrdosti zákona, uvedl a odůvodnil, že „Problematikou rozdílného důchodového věku mužů a žen pro nárok na starobní důchod se zabýval i Ústavní soud, který ve svém nálezu sp. zn. Pl. 53/04 ze dne 16.10.2007 konstatoval, že ustanovení § 32 zdp, které upravuje otázku důchodového věku, sice zakládá nerovnost mužů a žen, ale současně konstatoval, že ne každé nerovné zacházení znamená porušení principu rovnosti. Takové porušení principu rovnosti je legitimní, pokud je vedeno objektivními a rozumnými důvody a není projevem libovůle zákonodárce. Podle Ústavního soudu nelze nerovné postavení mužů a žen v rámci důchodového pojištění řešit bez komplexně a odpovědně načasované úpravy celého důchodového systému“. Návrhu na zrušení ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění Ústavní soud nevyhověl. Ministr práce a sociálních věcí dále odůvodnil, že rozdílným věkem mužů a žen, který zakotvuje zákon o důchodovém pojištění, se zabýval i Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku na základě stížnosti č. 6268/08 - v rozsudku ze dne 17.2.2011 (Věc Anderle proti České republice, tato věc byla řešena před Ústavním soudem výše citovaným nálezem sp. zn. Pl. 53/04), který dospěl k jednomyslnému závěru, že „nedošlo k porušení zákazu diskriminace zaručené článkem 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. České republice nelze vytknout, že by v daném případě nezajistila rozumný poměr přiměřenosti mezi napadeným rozdílným zacházením a sledovaným legitimním cílem“. Ministr shrnul, že se stanovisky citovaných soudů je v souladu i dlouhodobý vývoj, pokud jde o rozdílný důchodový věk mužů a žen pro nárok na starobní důchod. Postupné zvyšování důchodového věku bylo zavedeno již od roku 1996, a to výrazněji u žen (o 4 měsíce ročně) ve srovnání s muži (o 2 měsíce ročně) a v důsledku toho dochází k postupnému sbližování obou věkových hranic, přičemž cílovým stavem je jejich úplné sjednocení bez ohledu na počet vychovaných dětí.

Krajskému soudu vzhledem k výše citovaným závěrům Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, které ještě dříve, před žalobcem podanou žádostí o zohlednění péče o nezletilé děti, a tím snížení důchodového věku jako u žen, řešily skutkově a právně totožnou věc, nezbývá, že daná rozhodnutí respektovat. Krajský soud by pak jinými slovy opakoval totéž, co již bylo vysloveno v předmětných rozhodnutích těchto soudů, proto na jejich učiněné závěry odkazuje.

Po provedeném přezkumném řízení má soud za prokázané, že žalovaná při posuzování nároku žalobce na starobní důchod postupovala v souladu s ustanovením § 28 zdp, když zkoumala, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku. Obě podmínky přitom musejí být splněny současně. Podle § 32 odst. 2 zdp se u pojištěnců narozených v období let 1936-1977 důchodový věk stanoví podle přílohy k zdp. V případě žalobce, který se narodil 21.12.1953, činí důchodový věk 63 let, kterého dosáhne až dne 21.12.2016. V případě mužů pak nelze aplikovat pravidlo nižšího důchodového věku jako u žen podle § 32 odst. 1 písm. b) zdp v závislosti na počtu vychovaných dětí, neboť to zákon o důchodovém pojištění neumožňuje. Soud pak není nadán pravomocí rozhodnout o nároku žalobce odchýlně od platné právní úpravy a ustálené soudní judikatury.

Žalovaná je při svém rozhodování povinna dbát zásady dobré správy, která vyplývá z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, tedy, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Krajský soud neshledal pochybení žalované v postupu při posouzení nároku žalobce na starobní důchod ani při aplikaci hmotného práva. Nezbylo mu proto, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, toto právo nenáleží dle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. srpna 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně